

Παναγή Δημαράτου

ΤΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΔΑΚΡΥ

(από τα Παιδικά αναγνώσματα, Για την Δ' τάξη του Δημοτικού
Σχολείου 1933)

Παιδί ήμουν και γέρασα και μήτε το ξέχασα, μήτε θα το ξεχάσω ποτέ μου εκείνο το δάκρυ.

Έτσι άρχιζε κάποτε κάποτε ο δάσκαλός μας, ένα κοντό γεροντάκι με κοντά άσπρα γενάκια, όταν τύχαινε να κάνουμε καμιά αταξία.

— Δε θυμάμαι, μας διηγόταν, τι του χάλασα του πατέρα μου και καθώς με βρήκε, μου είπε θυμωμένα, σχεδόν άγρια:

— Τώρα θα δης! Να σε κάμω εγώ να μην το ξεχάσης ποτέ σου! Κι έτρεξε, πηδώντας σχεδόν τα σκαλιά της σκάλας μας, να κατεβή στον κήπο να κόψη λιόβεργες.

Εγώ τάχασα. Να ξεφύγω από την πόρτα, ήταν αδύνατο. Να πηδήσω κάτω από το πίσω παράθυρο, ήταν ψηλό. Όπου και να κρυβόμουν θα μ' έβρισκαν. Κοίταξα γύρω μου σαστισμένος. Σε λίγο άκουσα τα πατήματα του πατέρα μου βαριά στη σκάλα. Ανέβαινε, η φωνή του πλησίαζε "Τώρα θα σου δείξω εγώ!"

Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα. Άνοιξα την πόρτα του μεγάλου ρολογιού του τοίχου, κληρονομιά από τον παππού του πατέρα μου, που χωρούσε δυο σαν και μένα.

Άνοιξε η πόρτα του σπιτιού κι η φωνή του πατέρα μου ακούστηκε να λέη:

— Ορίστε τώρα να δης πώς παίζουν με τα πράματα και τα χαλούν. Ε...

Κι η φωνή του κόπηκε, με είχε χάσει. Σε λίγο άκουσα να φωνάζη της μητέρας μου.

— Πού τον έκρυψες; Πες μου πού τον έκρυψες! Δεν υποφέρεται πια.

— Σε καλό σου! ακούστηκε η φωνή της μητέρας μου, εγώ να τον κρύψω; Πού να τον κρύψω;

Ο πατέρας μου ήρθε πάλι μέσα.

— Δυστυχία μου, είπα με το νου μου, αν με καταλάβη πως είμαι κρυμμένος, χάθηκα. Και θα με καταλάβη... θα ιδή πως σταμάτησε το ρολόι, και θα 'ρθη να το κοιτάξη και τότε αλίμονο!..

Όμως ο πατέρας μου δεν το παρατήρησε το σταμάτημα του ρολογιού. Ή, κι αν το παρατήρησε, δεν είχε καιρό να εξετάσει την αιτία που σταμάτησε. Ήθελε καλά και σώνει να με βρη.

Κι αφού έψαξε σ' όλες τις γωνίες της τραπεζαρίας, βγήκε και κλείδωσε την πόρτα. Φαίνεται σκέφτηκε πως μπορούσε να είμαι κάπου αλλού κρυμμένος, και να ξέφευγα από κει, να έμπαινα στη τραπεζαρία.

Έπειτα άκουσα στο άλλο σπίτι ν' ανοίγουν ντουλάπια, να τραβιούνται κρεβάτια, ν' ανοιγοκλείνονται πόρτες.

Σε λίγο κατάλαβα πως ο πατέρας κατέβηκε στο υπόγειο, κι έψαχνε παντού.

— Τι οργή Θεού έγινε! ακουγόταν να λήη κάθε τόσο. Η γη άνοιξε και τον κατάπιε;

Έπειτα τον άκουσα να ρωτάη τούς γειτόνους·

— Μαστρο-Γιώργη, να μην είδες να περνά ο Ντίνος;

— Όχι δεν τον είδα σήμερα. Δε γίνεται να μην τον έβλεπα. Εγώ δεν έφυγα από δω.

Το ίδιο του λέγανε κι οι άλλοι.

Σε λίγη ώρα, αφού φαίνεται πήγε και ρώτησε και πάρα πέρα, γύρισε στην τραπεζαρία. Ήρθε κει και η μητέρα μου και τον ερώτησε ανήσυχη:

— Τι έμαθες;

— Τίποτα! Τίποτα! Περίεργο! Κανείς δεν τον είδε... Πήγα και κει που παίζει συχνά με τούς φίλους του, μα δε τον βρήκα. Τούς ερώτησα, και μου είπαν πως σήμερα δεν τον είδαν. Και δεν τον είδανε βέβαια, γιατί μαστόρευε ο μαστροχαλαστής, να μου χαλάση...

— Τα βλέπεις τι έκανες; είπε η μητέρα μου.

— Τι έκανα; αποκρίθηκε ο πατέρας.

— Σου είπα να μη μαλώνης έτσι το παιδί!.. Τρόμαξε με τη φωνή σου. Και κατέβηκες κι έκοψες και βέργες!

— Τα παραλές, της είπε ο πατέρας. Δεν είναι η πρώτη φορά. Και με τη βέργα δε θα τον εσκοτώνα. Ούτε θα του έσπαζα κανένα πόδι...

Η μητέρα μου άρχισε να κλαίη και να λήη:

— Αν πήγε πέρα στο δάσος, τι θα γίνη; Εκεί θα νυχτωθή...

Απ' αυτό κατάλαβα μέσα στη φυλακή μου, πως ο ήλιος είχε δύσει.

— Πρέπει να βρούμε το παιδί, είπε τέλος η μητέρα. Πάω να ντυθώ να βγούμε μαζί να ψάξουμε.

— Ε, είπα τότε μέσα μου, ο πατέρας πρέπει να δη το σταμάτημα του

ρολογιού, να ρθη να με βρη και να με τιμωρήση όσο θέλει... Η καημένη όμως η μανούλα!..

Ο πατέρας κάθισε σ' ένα κάθισμα αντικρύ στο ρολόι. Εγώ από μέσα, από μια τρυπούλα τον έβλεπα καλά. Έπιασε με τα δυο του χέρια το κεφάλι του και το έσφιξε δυνατά. Έπειτα ακούμπησε το κεφάλι στην αριστερή του παλάμη, και τον αριστερό του αγκώνα στο πόδι του. Έχωσε το δεξί του χέρι στην τσέπη του και τράβηξε το μαντίλι. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του...

Δε μπορούσα πια να κρατηθώ. Πετάχτηκα από την κρυψώνα μου και ρίχτηκα στην αγκαλιά του.

.....

Από τότε, δε λέω πως έπαψα να κάνω τρέλες, μα πως προσπαθούσα, όσο μπορούσα, να κάνω τον πατέρα μου περισσότερο να χαίρεται, και λιγώτερο να λυπάται.